

трудове навчання тісно пов'язане з кресленням, креслення – з геометрією, геометрія – з алгеброю тощо. Таким чином вибудовується ланцюжок, який потрібно скріплювати за допомогою інформаційних технологій.

Мультимедіа унаочнює та конкретизує навчальний матеріал. Тим самим раціонально розподіляє час на кожен етап уроку, відповідно до його структури. Засоби мультимедіа вирішують більшу частину завдань, поставлених учителями та закладам освіти, що впливає на результативність та показник якості освіти в країні.

Отже, для розвитку творчого потенціалу учнів використання інформаційно-комунікаційних технологій просто необхідне. Воно не просто вплине на розвиток творчих здібностей учнів, а й розвине технічне мислення. Таке поєднання сформує людину нового формату, яка буде володіти всіма необхідними знаннями та уміннями для життя в часи стрімкого розвитку технологій.

Список використаних джерел

1. Бакушевич Я. М., Капаціла Ю. Б. Інформатика та комп'ютерна техніка: навчальний посібник. Львів :Магнолія, 2009. 312 с.
2. Використання інформаційно-комунікаційних технологій на уроках трудового навчання. URL: <https://info.lekciya.com.ua/informatika/1402/index.html>_(дата звернення: 15.11.2021).
3. Докучаєва В. В. Проєктування інноваційних педагогічних систем у сучасному освітньому просторі: монографія. Луганськ : Альма-матер, 2005. 299 с.
4. Морзе Н. В. Основи інформаційно-комунікаційних технологій. Київ : Видавнича група BHV, 2006. 298 с.

Лариса ДРОЗД

ПРОФЕСІЙНА ЛІНГВІСТИЧНА ПІДГОТОВКА ВЧИТЕЛІВ-ЛОГОПЕДІВ В СИСТЕМІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

У сучасному соціальному просторі визначені гуманістичні, антропоцентричні пріоритети освіти, розвитку, інтеграції людей з обмеженими можливостями здоров'я, що спираються на усвідомлення цінності людського життя і індивідуальності, віру в можливість особистості [1; 2; 3].

Сучасні досягнення та тенденції розвитку теорії та практики логопедії дозволяють уявити індивідуума, що має порушення мовлення, як особистість, що освоює або поновлює різні соціальні ролі, реалізовує різноманітні види діяльності, що обумовлюється, в першу чергу, подоланням мовленнєвої недостатності, успішним освоєнням і використанням мови. У цьому контексті вирішуються завдання реконструкції, модернізації та вдосконалення професійної підготовки вчителів логопедів.

Проблематика вдосконалення системи навчання вчителів-логопедів у вищій школі розглядається переважно у контексті вирішення питань розвитку педагогічної освіти загалом. Це дає можливість визначити концептуальні засади та стратегічні орієнтири реконструкції та побудови сучасних освітніх програм, проте не дозволяє актуалізувати предметне поле логопедії у змістовному просторі професійної підготовки, виділити базові основи професійної компетентності вчителя-логопеда [6].

Відповідно до основних положень, сформульованими в «Стандартах і рекомендаціях щодо забезпечення якості на Європейському просторі вищої освіти (ESG)», «принципові зрушення» в розвитку вищої освіти пов'язані з впровадженням студентоорієнтованого підходу, що включає в себе варіативність траєкторій навчання та різноманітність формованих компетенцій. Студент стає суб'єктом педагогічного процесу, який розуміє особистісні смисли і професійні пріоритети [5, с. 6].

Модернізація вищої педагогічної освіти передбачає створення нових концепцій і моделей, забезпечує якісне збільшення рівня професійної готовності випускників та підвищення ефективності роботи ЗВО [1; 2; 3]. При цьому реконструкція системи підготовки педагогів-дефектологів пов'язана з оновленням її цільових, змістових, технологічних орієнтирів і інструментального забезпечення відповідно до сучасного рівня науково-методичного осмислення проблем порушеного розвитку, з точним «Співвіднесенням змісту вищої освіти з майбутньою практикою» [3, с.17].

Мова є засобом, що забезпечує взаємодію вчителя-логопеда і учня як «та, що творить» і «та, яка створює» мовних особистостей. Ці особистості здійснюють з різних позицій пізнання «людиною, що говорить» мови і світу через мову, що вводить в структуру методологічного підґрунтя логопедії філософські та лінгвістичні ідеї системної антропоцентризму [3].

Вивчення мови з системо- і антропоцентричних позицій лежить в основі формування професійної компетентності, що дозволяє логопеду вирішувати завдання діагностичного, корекційного, консультативного, просвітницького та іншого характеру. Мова стає центром, що об'єднує комунікативні, педагогічні і соціокультурні простори професійної діяльності.

Усвідомлення мови як системи різнорівневих одиниць визначає професійну інтерпретацію проблем кваліфікації та подолання мовних порушень, забезпечує формування необхідних знань і прикладних умінь, пов'язаних з аналізом мовленнєвого і мовного матеріалу, осмисленням і презентацією результатів цього аналізу (Б. М. Гріншпун, Р. Є. Левіна, Р. О. Якобсон).

Антропоцентричні ідеї розвитку людини в його взаємодії з мовою інтегруються в сучасну концепцію безперервності і цілісності системи психолого-педагогічного супроводу осіб з вадами мовлення, об'єктивуються в створенні і реалізації освітніх програм.

Класичні підходи до розуміння проблем мовленнєвого розвитку і визначення шляхів їх подолання (Л. С. Волкова, Р. Є. Левіна, Т. Б. Філічева, Г. В. Чиркіна, М. К. Шеремет) служать фундаментом для виявлення освітніх потреб дитини з вадами мовлення, включеної в сучасний багатовимірний освітній простір, і вирішення актуальних завдань її навчання, в процесі якого освоєння мови виступає як фактор розвитку особистості. В цьому ж руслі розробляються теорії і створюються методики надання корекційно-педагогічної допомоги дітям раннього віку, логопедичної роботи в системі комплексної реабілітації, формулюються ідеї персоналізованого логопедичного впливу, обґрунтовуються принципи і технології здоров'язбереження, визначаються стратегії розвитку систем виховання, в тому числі дітей з порушеннями мовлення [1; 2; 3].

Лінія взаємодії лінгвістичних та логопедичних відкриває звернення до професійного дискурсу і комунікативної практики, яка виводить на перший план можливість і необхідність позиціонування логопеда як професійної мовної особистості.

Відзначимо також, що завдання підвищення лінгвістичної грамотності та комунікативної культури майбутніх педагогів визнається актуальною і значущою в сучасній освітній ситуації..

Таким чином, актуальним напрямком досліджень в області спеціальної педагогіки є формування у студентів-логопедів професійної лінгвістичної готовності, що забезпечує становлення діагностичної, корекційної та інших компетенцій і включає в себе володіння мовою, знання лінгвістики і ресурсів професійного використання цього знання. Вивчення української мови стає основою професійної самоідентифікації і фактором, що визначає рівень професійної компетентності вчителя-логопеда.

Список використаних джерел

1. Енциклопедія освіти [Акад. пед. наук України В. Г. Кремень]. Київ : Юрінком Інтер, 2008. 1040 с.
2. Загвязинский В. И. Теория обучения : Современная интерпретация : [учеб. пособ. для студ. высш. пед. учеб. завед.]. [2-е изд., испр.]. Москва : Академия, 2004. 192б с.
3. Малофеев Н. Н. Специальное образование в меняющемся мире. Европа : учеб. пособие для студентов пед. вузов. Москва : Просвещение, 2009. 319 с.
4. Слостенин В. А. и др. Педагогика : учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений / под ред. В. А. Слостенина. Москва : Издательский центр «Академия», 2002. 576 с.
5. Стандарти і рекомендації щодо забезпечення якості в Європейському просторі вищої освіти (ESG). Київ : ТОВ «ЦС», 2015. 32 с.

Едуард ШАПАРЕНКО

ПІДГОТОВКА ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В ГАЛУЗІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Професійна діяльність випускників, які освоїли програму бакалаврату здійснюється в галузі освіти фізичної культури та спорту, науки, туризму, сфери послуг, рухової рекреації, керування.

Об'єктами професійної діяльності випускників, які освоїли програму бакалаврату за напрямом підготовки 014.11 Середня освіта(Фізична культура):

- особи, залучені до діяльності у сфері фізичної культури та спорту, та потенційні споживачі фізкультурно-оздоровчих та спортивних послуг;

організаційно-методичний супровід навчального та тренувального процесу.

- процеси формування мотиваційно-ціннісних орієнтацій та установок на збереження та зміцнення здоров'я, ведення здорового образу життя, оптимізації психофізичного стану людини, освоєння ним різноманітних рухових умінь та навичок, і пов'язаних з ними знань, розвитку рухових здібностей та високої працездатності.

Випускник, який освоїв програму бакалаврату за напрямом підготовки 014.11 Середня освіта (Фізична культура) повинен бути готовий вирішувати такі професійні завдання:

- педагогічна діяльність:

- використовувати основні положення та принципи педагогіки, методи педагогічного контролю та контролю якості навчання, актуальні дидактичні технології;

- здійснювати освітній процес на основі положень теорії та фізичної культури;

- розробляти навчальні плани та програми до занять з фізичної культури; проводити навчальні заняття з фізичної культури з дітьми шкільного віку та учнями в освітніх організаціях, організувати позакласну фізкультурно-спортивну роботу;

- застосовувати засоби та методи рухової діяльності для корекції стану учнів з урахуванням їх статі та віку, індивідуальні особливості; застосовувати на практиці основні положення та принципи педагогіки, методи педагогічного контролю та контролю якості навчання, актуальні дидактичні технології;

- впроваджувати в освітній процес основні положення теорії та методики фізичного виховання та спорту; планувати зміст занять та інших форм використання фізичних вправ оздоровлюючої дії для осіб різних вікових груп;

- орієнтувати, спрямовувати особистість, розвивати мотивацію на формуванні потреб на заняттях фізичною культурою та спортом;

- проводити профілактичну роботу щодо попередження негативних соціальних явищ у житті осіб, які займаються фізичною культурою та